

ДИЛЯН БЕНЕВ

ПРИНИЗЯВАНЕТО

chitanka.info

Емил мина покрай театъра и случайно видя един рекламен афиш за изложба на Пикасо. И това много го заинтригува. Не бе виждал картините му. Макар че имаше календар с негови рисунки. Естествено това възбуди любопитството му още същия следобед да отиде в тази галерия.

А там изобилстваше от хора. Преди всичко испанци. Сякаш изложбата не беше у нас, а у тях. А не дай си Боже, да беше у тях!... Явно хората си ценяха творците. За разлика от нас, които, ако ги тачехме тъй, както ги убивахме, днес щяхме да стигнем много по-горе — пък било то и от испанците!

Но това, което най-много впечатли Емил, бе, че Пикасо се оказа най-голямото изключение на правилото, че преждевременно развилият се гений умира и рано. Щом, почвайки да рисува едва на осем години, бе починал прекалено стар. А имайки няколко жени, се бе оженил за последната на осемдесет години! Нещо, което го правеше достоен за завист. Въпреки че като житейски път гениите едва ли бяха за завиждане.

И тъй в един момент, гледайки картините, Емил се разсея от шумното влизане на един известен артист с любимата си. Дрехите им бяха толкова екстравагантни, също колкото е бил ексцентричен Пикасо. При все че нямаха нищо общо с неговия дух. Това се потвърди от факта, че необичайно бързо разгледаха изложбата и веднага излязоха. Значи бяха дошли повече от снобизъм — да ги забележат и после да се отрази в медиите. Както правеха доста от артелите.

Видя се, че Емил продължи да гледа с възхита експонатите и оглеждайки на спокойствие всичко, си тръгна доволен. С онази естетическа наслада, за която отдавна нямаше случай да изпита същата. Явно изкуството му действаше положително като един вид комплимент за него — макар да знаеше, че на доста хора никак не им въздействаше, а бяха къде по-щастливи!...

После той се запъти към книжарницата на една своя позната, от която често купуваше.

— Добър вечер, Жени.

— Добра и на теб.

— Гледам, винаги си на линия.

— Ами щом съм здрава...

— А върви ли оборотът?

— Средна работа, но все пак е добре.

— Браво на теб! Пък и щом си на главна улица...

— Че това е много важно. Иначе щях ли да се хвана?

— Правилно! Знаеш къде да работиш.

— Че ти съмняваш ли се?

— О, не, разбира се!... А сега би ли ми казала дали имаш книга за Пикасо?

— Ето че ме хвана натясно. Точно за него нямам.

— Жалко! Преди малко бях на негова изложба.

— Така ли? Аз никога не съм ходила.

— Аз също не бях... Но е просто неповторим. И какви мисли има!... Най-много ми хареса една: „Аз не рисувам това, което виждам. Рисувам това, което мисля“.

— Изумително.

— Залага изцяло на въображението.

— Че те испанците са колоси в това отношение. Особено Салвадор Дали...

— О, той е страшен! И не по-малко уникален. Дори си мисля, че е върхът на ексцентричността. Въпреки че в една своя книга критикува Пикасо, че е въвел грозотата в изкуството.

— Ами такива са гениите. Едни други си злословят. И си правят още по-голяма реклама. А дали не е нарочно?

— Не знам. Но сигурно е така. Вземи случая с Волтер и Русо. Техните обиди са били далеч по-големи, но са погребани един до друг. И днес славата им е непреходна. Значи са се учили от други, сродни на тях. Така че нищо ново на хоризонта. Затуй си мисля, че докато има такива личности, тъй ще бъде. Разбираш ли, Жени!

— Да, Емиле.

— А що се отнася до нашите творци... то и при тях е същото. Но с тази разлика — че дори готови и като прасета да се изколят, те най-много ще стигнат до национална, а не световна слава. Заради което не си струва и варварството...

— Ами какво да се прави?... Карма!

— Е, така си е. Иначе ти как си?

— Ами по цял ден на работа.

— Това е хубаво. Животът обаче не е само работа.

— Да, разбира се.

— И да ти кажа честно, ти все повече младееш.

— Ама сериозно?!...

— Няма шега.

— Стига ме гъбарка.

— Гледай каква си...

— Е, такава съм.

— Изобщо вие жените знаете как да се поддържате.

— Че вие мъжете не знаете ли? Дори станяхте по-суетни.

— Истина е. Но все си мисля, че това, което ви е дадено по природа, то винаги ще бъде ваше. И никой не може да ви го отнеме — пък и колкото да се деформират половете.

— Ах ти, знаеш как да гъделичкаш!...

— Че това си е самата истина.

— Тъй да бъде.

— А сега, Жени, понеже винаги си ми била симпатична, а тази вечер съм в особено настроение — каня те най-любезно на вечеря.

— О, не, моля те!...

— Защо така? Тъй хубаво си говорим — ще продължим и там.

— Благодаря ти. Но това е много ангажиращо.

— Защо да е? Аз просто от най-чисти подбуди...

— Разбирам те, но си намери друга.

— Че аз теб искам.

— Е, не става.

— Но аз най-сериозно!...

— Е, не мога, ти казвам!...

И в същия миг влезе собственикът на книжарницата:

— Жени, какво е това чудо?... Отвънка ви гледам — този човек нищо не купува и сигурно ти досажда. Да го изхвърля ли?

— Не, недей. Той сам ще си тръгне.

— Защо бе, Жени? Че нека ме изрита. Нали след време, като ти се насити и те изгони, намирайки си по-млада, ще се сетиш за мен като сродна душа и ще можем да се вземем.

— Абе глупак с глупак!... С твоята духовност за какъв съвместен живот ми говориш? Ти да не си Пикасо или Салвадор Дали?

— Но, Жени, защо принизяваш толкова тези хора? НАЛИ, АКО НАИСТИНА БЯХ КАТО ТЯХ, ПОДОБНИ НА ТЕБЕ И ЗА ОНАЗИ РАБОТА НЯМАШЕ ДА ГИ ТЪРСЯ.

— Марш оттук! Отрепка такава! — каза собственикът. И повече не го видяха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.